

INTERFACE

Af Christopher Kammersgaard

“Hvor skal du hen i sådan en fart?” kaldte mor fra støvskyen som jeg havde efterladt i køkkenet.

“Jeg skulle bare ind og snakke med drengene,” kaldte jeg tilbage fra mit værelse.

“Du mener at du skal ind og spille computerspil resten af dagen?!”

“Jeg spiller altså ikke ret meget, mor!”

“Ej, jeg gider altså ikke at stå og skråle, kom lige herud!”

Det var ikke med vilje at jeg sukkede så dybt at det ringede i gulvbrædderne under tæppet. Det var altid mig som blev tvunget til at afgive jord.

“Hvis du bare skal sidde og spille computer hele dagen,” sagde hun, mens en cigaret blev knust imod bunden af det brune askebæger. Det var mor som havde affyret dén raket. Hun så på mig og ladede den næste: “Hvem skal så tage opvasken?”

“Jamen, mor, Tomás har ikke så lang tid,” forsøgte jeg, men man kunne ikke skrive fredsaftaler mens raketten var i luften.

“Du ved at vi har en aftale, Victor,” sagde hun. Det var uretfærdigt at finde den frem, når nu mor jo havde fastlagt begge sider af aftalen: at jeg måtte tage opvasken hver dag, i bytte for to timer på Interface.

“Men mooor, ellers når jeg ikke at snakke med dem!” forsøgte jeg igen, men begik den fejl at ramme et højere toneleje. Hvad mor betragtede som en hysterisk toneart. Rakettens modtager forhandlede sjældent på lige fod med dens afsender, og mor tøvede sjældent med at vise kniven:

“Du kan også blive helt fri fra computer i en dag, hvis det skal være med den på!”

“Nej, nej mor! Jeg skal nok tage opvasken nu...”

“Godt,” svarede hun. Dét havde været tilstrækkeligt, men mor forstod at det var nødvendigt at brænde enhver bro man krydsede.

“Du laver fanme heller ikke andet end at sidde foran den boks.”

Jeg måtte bare ryste på skuldrene. Hvad mere kunne man gøre, end at bide tungen på uretfærdigheden? Jeg brugte det meste af min tid i skolen, hvor vi blev tvunget til at gemme vores

telefoner væk, men den matematik vedkom ikke mor når hun var i dette humør. Man gjorde som der blev sagt, di for.

Gamerstolens skelet klagede over vægten, da jeg smed mig selv hensynsløst ned i dens favn. Jeg fumlede bag den hvide plastikboks på skrivebordet, fandt stikket og trykkede på kontakten bag den. En rød lysdiode sprang til live som et ondt øje.

Stikket låste sig fast i magnetklemmen i min nakke. Dioden blinkede et par gange, før den blev solid. Jeg lagde hånden ovenpå boksen, mærkede fordybningen i kontakten. Jeg tog en dyb indånding, trykkede kontakten ned og bliver stille og roligt tung i hovedet. Kroppen stritter imod. Sveder og får kvalme, som om jeg er køresyg. Stolen begynder at synke væk under mig, mens gulvet kravler ud af øjenkrogen. Jeg er lige ved at kaste op da jeg mærker den velkendte varme brede sig fra nakken og ud over baghovedet som en sommerhånd. Mit værelse begynder at rasle ud og jeg stopper med at *se*. Min krop taber sine grænser og jeg flyder ud i et tomt rum, før lyset tænder.

Jeg kan hverken se eller høre, men jeg ved hvor alt er. Jeg rækker ud efter Messenger, efter Mads, Peter og Tomás. Jeg finder mig til rette i vores chatrum, *Hundehoveder* hedder det. Tolv ulæste beskeder.

Vil du se tredive sekunders reklame? skyder ind på lystavlen. Messenger er jo gratis, så der er ingen vej udenom. Jeg tænker *Ja* i kommandotonen.

Mine balder finder en lænestol i ægte brun læder. Jeg læner mig tilbage og sidder til rette, mens mine bare fødder varmes behageligt af kakkelovnen. Lyden af dåser som springer åben, brus der fiser, en slurk og et veltilfreds *ahh*, før jeg bliver prikket på skulderen af en mørk kvinde som jeg har kendt for altid. Hun rækker mig en rød dåse og jeg tager en slurk.

Det her er livet. Mig og min usædvanligt etniske vennegruppe der mødes efter en lang uge for at slappe af med en frisk sodavand. Tætte venner, en varm kakkelovn og øjeblikke vi aldrig glemmer. Det er Coca-Cola der gør forskellen.

Jeg drejer dåsen i min hånd, den stråler. En slurk, og nu er det mig som stråler. Gid det kunne være sådan her for evigt. Måske kan det.

Musikken stopper brat og jeg vælter gennem lænestolen, ud af form igen. Først i stilheden bemærker jeg musikken som mangler. Det er stadig ikke lykkedes dem at slutte reklamerne uden piskesmæld. Jeg finder Messenger igen og åbner chatrummet. *My dad is such a bitch* læser den øverste besked fra Tomás. Lyden af aluminiumshinden der springer fra den røde dåse sidder stadig bagerst i det hele. Mon ikke det havde været lettere hvis Tomás' far bare havde fået en Coca-Cola.

Jeg skriver et par beskeder, åbner app-skuffen og mærker en velkendt nysgerrighed blusse frem. Fire apps med ulæste beskeder i sig. Reddit springer åben foran mig. Tre svar til den kommentar jeg skrev i går.

r u acoustic or something, læser den første kommentar, og nerverne i mine arme bliver til ståltråd. Den næste læser *omg kys*, og hårene i min hovedbund bliver til synåle. Der er beton i mit blod, når jeg forestiller mig hvad der kan stå i den sidste, håbløst lange kommentar. Denne ville med garanti afklarer præcis hvad jeg gjorde forkert da jeg skrev at den nye Star Wars så sej ud, men jeg har ikke rigtigt lyst til at vide det længere. Det er svært at læse fra orkanens øje.

Brug femogtyve sekunder på at falde til ro? Springer det ind på lystavlen, fordi min puls slår trommehvirvel. *Ja* tænker jeg i kommandotonen. *Se tredive sekunders reklame for at få adgang til Calm Free?* Og jeg takker *Ja* igen. Det er jo gratis. Jeg kommer hjem.

Jeg træder i hælen af min sko og trækker strømpefødder ud på det rene trægulv. Jeg trykker håndtaget ned med albuen og skubber døren op med ryggen, ind til køkkenet hvor min kone og vores børn sidder og hygger ved spisebordet. De tegner søde tegninger af vores familie, og griner højt. De hilser, glade for at se mig. De ved hvor hårdt jeg arbejder for deres skyld. Jeg sætter papkassen ned på køkkenbordet og pakker ud.

Det er nemt og lige til. Opskriften følger med på et stykke papir og grøntsagerne er hakkede i forvejen. Der skal ikke mere til, end at tænde for komfuret og pakke maden ud af de små plastikposer. Naturligvis i genbrugsplast. Det steger, vi spiser og alt er som det skal være. Vi arbejder hårdt, min kone og jeg, men vi klarer den. Det er ikke sikkert at vi kunne nå alle de ting som vi skal nå, hvis ikke vi fik HelloFresh leveret til døren tre gange om ugen. Den tid vi bruger med hinanden er den vigtigste, og det forstår HelloFresh.

Maven bliver tom og min kernefamilie glider ud af syne og ud af sind. Lyset dæmpes mens jeg tænker på hvor let måltidet kunne være hvis grøntsagerne var hakkede i forvejen. Der er kulsort og lunt vand lapper om mine ører. Jeg flyder, hviler, lukker øjnene trods mørket. Reklamen er slut og jeg finder mig til rette i bassinet. Fra midten af min hjerne hører jeg bacon stege og roen falder over mig, ben bliver til saft og nerver til blide bånd. Min form taber sig selv og flyder ud, indtil jeg kun er antydet i midten af det hele. Pludseligt står det så klart. Folk skriver lort på nettet, men det gør de bare fordi de ikke har noget bedre at give sig til. Jeg behøver ikke at bekymre mig om hvad folk siger til mig. Jeg behøver ikke andres accept. Der er kun én person som bestemmer over mig, og det er mig selv. Tænk at jeg kunne blive i tvivl om noget der er så åbenlyst sandt. Jeg burde ikke lade mig påvirke af lede kommentarer fra dovne tabere som aldrig bliver til noget, når nu min egen fremtid ser strålende ud. Bekymrer løven sig hvad gazellen tænker? Bekymrer bjerget sig om vejret? Ikke fordi vi har bjerge i Danmark, men alligevel. De er garanteret bare jaloux. Mit bacon stopper med at stege. Jeg mestrer universet for en stund, før jeg får lange fingre. Før jeg bliver sulten. Noget mangler, men det er indenfor rækkevidde. En drøm som jeg aldrig har haft, men som nu står i skarp relief for mit indre øje. Mit ældste minde. Jeg stikker tungen ud for at smage på *Få Calm Premium for kun 150 kr. om måneden*, men jeg har ikke 150 kr. om måneden.

Drømmen visner og går i fordærv for øjnene af mig. Youtube springer åben og bringer en ende til mit eget fordærv. *Top 10 instant karma fails* imod en døende sol, den eneste vi har, og vi ved alle sammen at det er Coca-cola som gør forskellen.

Se et minuts reklame for at få adgang til video? flyder ind på lystavlen. *Ja*.

Vinden blæser gennem mit hår, vinduet er åbent. Jeg hører brølet fra motoren, min yndlingssang spiller fra anlægget. Instrumentbrættet er én stor touchskærm, så jeg har alt det nødvendige lige ved hånden. Jeg swiper GPS'en til højre for at åbne Spotify og skifte sang. *Born to be Wild* starter, uden reklamer, fordi der fulgte et tre måneders gratis Premium abonnement med. Det er livet. Ingen bånd som binder, bare mig og min Honda Civic der suser ud af landevejen. En slurk af en sodavand uden mærke, før jeg drejer af og kører ind i byen. Jeg kan ikke holdes tilbage, suser ned af et villakvarter. En besked springer frem på touchskærmen. Johanne spørger om jeg kommer til Michaels fest i aften. Jeg taler mit svar højt og bogstaverne skyder ind på skærmen. *Det kan du tro. Ses vi der?* Jeg kigger op for sent til

at se en ung kvinde på vejen foran mig.

Bremsen hakker automatisk i og bilen stopper to meter foran kvinden. Vi får øjenkontakt. Vi smiler til hinanden. Hun var aldrig i tvivl. Vi ved begge at den nye Honda Civic giver os tid til de ting som virkelig tæller. Vinden stopper og bilens motor glider ud af høreelse, mens Youtube rasler ind på min nethinde igen.

Videoen autospiller og en lyshåret fyr springer frem og hilser, *Hey guy! In this video we'll be taking a look at yet another ten instant karma fails, but before we get into it, a word from today's sponsor, NordVPN.*

Jeg ser video efter video, nu hvor jeg endelig har lidt fred. Interface sender den fjerde påmindelse om at jeg bør huske at holde en pause. Jeg begynder stille og roligt at falde tilbage i form. Jeg finder stolen under mine balder, armlænene under mine arme og mit værelse begyndte at komme ind i fokus som om nogen havde slukket lyset så mine øjne pludselig skulle vende sig til mørket. Lyset er faktisk slukket. Den lille, røde lysdiode begynder at blinke igen og jeg begyndte så småt at kunne mærke min krop igen. Jeg fumlede efter kablet i nakken og trak stikket ud af magnetlåsen. Solen var gået ned. Jeg sad i tusmørket.

Kun ét lys. Det onde øje blinkede ivrigt indtil jeg trykkede på kontakten bagved.

Kvalmen var ikke gået væk. Den havde blot gemt sig til jeg kom tilbage. Jeg havde det skidt i mørket. Herude følte følelser stadig som notifikationer, men der var ikke umiddelbar måde at forløse ensomhed når man ikke var koblet ind. Man blev bare trukket ud af systemet for at vedligeholde de materielle behov, og lade sig pine ustandseligt af de immaterielle.

Det var altid et skrøbeligt øjeblik bagefter, at sidde i mørket som et relikvie og løsne forkalkede led og stive muskler.

Jeg sad stille og lyttede til mors snorken inde ved siden af. Den sørgeligste og mest ensomme lyd i verden. Den eneste lyd i verden. Lyden af et andet væsen som ganske vist var levende, men ikke til stede. Ikke blot at mangle noget, men at blive nægtet det. At se det lige udenfor rækkevidde og være nødt til at give slip på det. Jeg var ved at synke igennem stolen igen, da min mave knurrede.

Jeg smagte på min mund, og den var saltsten. Jeg var tørstig. Jeg var sulten. Jeg var nødt til at drikke. Jeg var nødt til at spise. Men jeg var helt alene. Jeg tog min mobil op af tasken, hvor Merete tvang os til at gemme dem. Syv procent batteri tilbage. Forhåbentligt nok til at smøre en skive rugbrød. Hvis jeg var heldig med reklamerne kunne jeg måske endda nå at se lidt af en video.